



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. V. V.**, proti žalované: **vrchní státní zástupkyně v Praze**, sídlem náměstí Hrdinů 1300, Praha 4, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2019 č. j. 8 A 167/2017 - 105, ve znění opravného usnesení ze dne 4. září 2019 č. j. 8 A 167/2017 - 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná vyhlásila dne 28. března 2017 výběrové řízení na obsazení místa státního zástupce s přidělením k výkonu funkce k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se zařazením k netrestnímu a analytickému odboru (sp. zn. SPR 53/2017; dále jen „výběrové řízení“). Vyhradila si právo zrušit výběrové řízení nebo nevybrat žádného kandidáta. Ve stanovené lhůtě obdržela žalovaná přihlášky čtyř uchazečů, mezi nimi i žalobcovu. Termín přijímacích pohovorů byl stanoven na den 23. srpna 2017.

[2] Dne 16. srpna 2017 bylo výběrové řízení zrušeno. Ve sdělení ze dne 17. srpna 2017, jímž o této skutečnosti informovala uchazeče, žalovaná tento krok zdůvodnila aktuální personální situací na Vrchním státním zastupitelství v Praze, která neumožňuje obsazení místa státního zástupce v netrestním a analytickém odboru. Zároveň nevykloučila opětovné vyhlášení výběrového řízení v budoucnu.

[3] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost pokračovat a dokončit s ním výběrové řízení, eventuálně aby bylo zrušení výběrového řízení označeno za nezákonný zásah do jeho práv.

[4] Městský soud žalobu nejprve usnesením ze dne 23. května 2018 č. j. 8 A 167/2017 - 31 odmítl proto, že postup žalované nemohl nijak zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, a není proto dána pravomoc správních soudů. Toto usnesení zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. prosince 2018 č. j. 6 As 199/2018 - 71, č. 3840/2019 Sb. NSS, neboť dospěl k závěru, že uchazečům o funkci státního zástupce svědčí veřejné subjektivní právo na přístup k veřejné funkci za rovných podmínek chráněné čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ochranu tomuto právu poskytují soudy ve správním soudnictví.

[5] Městský soud následně žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že žalovaná při vyhlášení i zrušení výběrového řízení jednala jménem Vrchního státního zastupitelství v Praze, a že tedy žalobce označil jako žalovaný správní orgán nesprávný subjekt. Městský soud v průběhu řízení o tomto náhledu na věc žalobce nepoučil a nevyzval jej k úpravě žaloby, neboť ani v případě změny označení žalovaného by žalobce nemohl být v řízení úspěšný. Žalované jednání totiž nevykazuje žádné znaky nezákonnosti. Žalobce v žalobě nenamítal porušení zásady rovného zacházení, až v rámci přednesu žaloby, tedy po uplynutí koncentrační lhůty, označil postup žalované za diskriminační. Ačkoli měl městský soud za to, že žalobce nebyl na jednání oprávněn doplňovat skutková tvrzení, konstatoval, že se žalobcem se v rámci výběrového řízení nezacházelo jinak než s ostatními uchazeči. Městský soud dále konstatoval, že dopis žalované ze dne 17. srpna 2017 byl jejím osobním projevem vůči žalobci, v němž zdůvodnila zrušení výběrového řízení, nikoli vrchnostenským aktem. Posledním aktem veřejné moci vůči žalobci bylo rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze o zrušení výběrového řízení bez udání důvodu, což bylo plně v souladu s podmínkami vyhlášení výběrového řízení, s nimiž byl žalobce srozuměn. Ani žalobcovo legitimní očekávání tak nemohlo být zasaženo.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Namítal, že jej městský soud během jednání neupozornil, že podle jeho názoru má být žalovaným Vrchní státní zastupitelství v Praze. Stěžovatel se toto stanovisko městského soudu dozvěděl až při vyhlášení napadeného rozsudku, přestože v průběhu řízení žádal městský soud, aby mu předestřel svůj náhled na věc. Po vyhlášení rozsudku stěžovatel žádal o dodatečné odůvodnění rozsudku v tom směru, proč nebyl poučen o tom,

pokračování

kdo má být žalovaným, na což mu členka senátu odpověděla, že jej poučili. Stěžovatel nesouhlasil, avšak soudkyně prohlásila jednání za skončené. Zvukový záznam z jednání však končí žádostí stěžovatele o dodatečné odůvodnění rozsudku, což stěžovatele vede k domněnce, že postup městského soudu byl účelově neférový. Své tvrzení stěžovatel dokládá e-mailovou komunikací s kolegou. Stěžovatel považuje nesplnění poučovací povinnosti soudu za zásadní vadu řízení. Městský soud navíc nepřipustně změnil odůvodnění svého rozhodnutí. Zatímco těsně po vyhlášení rozsudku soudkyně uvedla, že stěžovatel byl o žalovaném poučen, v písemném odůvodnění rozsudku je uvedeno něco jiného a závěry soudu jsou opřeny o německou procesualistickou doktrínu, která s věcí nesouvisí.

[7] Stěžovatel dále namítl, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně Mgr. Jana Jurečková, která stěžovateli na začátku jednání neumožnila seznámit se s pověřením státního zástupce, který se dostavil k jednání za žalovanou, a po vyhlášení rozsudku lhala, že stěžovatele poučila o tom, koho má správně označit jako žalovaného.

[8] V poslední námitce stěžovatel uvedl, že nadále považuje za pasivně věcně legitimovanou žalovanou coby orgán státní správy Vrchního státního zastupitelství v Praze. Argumentace městského soudu, že vrchní státní zástupci jednají jménem vrchního státního zastupitelství, s věcí nesouvisí.

[9] Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. srpna 2019 se stěžovatel domáhal vydání opravného usnesení ze strany městského soudu, neboť v písemném vyhotovení rozsudku byla nesprávně uvedena adresa jeho bydliště a nesprávně označena žalovaná (toliko jako „vrchní státní zástupkyně“). Nejvyšší správní soud vyhodnotil tento požadavek stěžovatele jako opodstatněný a postoupil spis městskému soudu k vydání opravného usnesení. Zároveň městský soud vyzval k předložení kompletního zvukového záznamu z jednání. Po právní moci opravného usnesení ze dne 4. září 2019 č. j. 8 A 167/2017 - 124, jímž městský soud požadavku stěžovatele zcela vyhověl, tj. opravil adresu jeho bydliště a upřesnil označení žalované jako „vrchní státní zástupkyně v Praze“, pokračoval Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve zpochybnila projednatelnost námítky, kterou stěžovatel zpochybňuje závěry městského soudu o původci žalovaného zásahu. Dále uvedla, že správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je zpravidla určitá instituce, nikoli osoba zastávající v této instituci konkrétní funkci. Nelze dovodit, že by mezi žalovanou vrchní státní zástupkyní v Praze a žalobcem jakožto osobou stojící mimo soustavu státního zastupitelství existoval bezprostřední právní vztah, který by mohl být předmětem přezkumu ze strany správních soudů. Rozhodovací pravomoc vedoucích státních zástupců, včetně zajišťování chodu státního zastupitelství po stránce personální a organizační, totiž zahrnuje především vnitřní správu státního zastupitelství, nesměřuje navenek vůči třetím osobám. To potvrzuje jazykový i systematický výklad § 13a a § 13f zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství. Žalovaná tudíž souhlasí s městským soudem, že žaloba nemohla být z důvodu nesprávně označeného žalovaného úspěšná.

[11] K námitkám stěžovatele vůči soudkyni Mgr. Janě Jurečkové žalovaná upozornila, že důvodem podjatosti není procesní postup soudce v konkrétní věci.

[12] Ve vztahu k námitkám stěžovatele proti postupu městského soudu žalovaná uvedla, že povinnost soudů poučovat žalobce o tom, koho správně označit jako původce nezákonného zásahu, má bránit především odmítnutí žaloby proto, že žalobce v nepřehledné struktuře orgánů veřejné moci „netrefil“ správného žalovaného. Městský soud se však žalobou stěžovatele zabýval věcně, přičemž zhodnotil žalobou napadené jednání se závěrem, že nemohlo jít o nezákonný zásah do práv žalobce. S tímto závěrem se žalovaná plně ztotožňuje. Stěžovatel neměl žádné právo na dokončení či pokračování výběrového řízení, které bylo vyhlášeno s výhradou, že může být zrušeno. Zrušení výběrového řízení se dotklo všech uchazečů stejně, a žalované tak není zřejmé, jak by mohlo dojít ve vztahu ke stěžovateli k porušení zásady rovného zacházení. Tento závěr stěžovatel vůbec nezpochybňuje. Z rozsudku městského soudu navíc vyplývá, že by jeho výrok byl stejný, i pokud by žalobce změnil označení žalovaného. Z pohledu žalované to vyvolává důvodné pochybnosti o tom, zda stěžovatelem vytýkaná vada postupu městského soudu mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. I Ústavní soud v minulosti konstatoval, že při určování rozsahu poučovací povinnosti je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu. V tomto směru žalovaná připomněla, že stěžovatel je advokát, tedy právní profesionál. Nemohlo tedy pro něj být překvapivé, že se městský soud zabýval určením žalovaného správního orgánu, neboť mu to uložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 199/2018 - 71. Organizační struktura státního zastupitelství je stěžovateli dobře známá, neboť se již v minulosti účastnil výběrového řízení na pozici státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a rovněž vedl soudní spor s nejvyšším státním zástupcem. Z těchto důvodů žalovaná nepovažuje „procesní paternalismus“ soudu za nutný k účinné ochraně práv stěžovatele.

[13] Dne 13. září 2019 obdržel Nejvyšší správní soud sdělení předsedy senátu městského soudu, že zvukový záznam založený ve spise je kompletní, neboť nahrávací řízení bylo vypnuto poté, co předseda senátu prohlásil jednání za skončené.

[14] Dne 16. září 2019 doručil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku ve znění opravného usnesení ze dne 4. září 2019. Stěžovatel uváděl, že již podal „kasaci“ proti samostatnému rozsudku městského soudu a nyní podává novou, respektive stejnou kasační stížnost s tím, že lhůta k jejímu podání mu běží od doručení opravného usnesení. Po opravě záhlaví coby nedílné součásti výroku rozsudku se stěžovateli otevírá cesta pro doplnění původní kasační stížnosti ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval podáním stěžovatele doručeným dne 16. září 2019, které stěžovatel označil jako novou kasační stížnost podanou po doručení opravného usnesení městského soudu a vyjádřil předpoklad, že bude znovu vyzván k jejímu doplnění. K takovému postupu však nebyl a není žádný důvod. Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. sice běží dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti znovu od doručení opravného usnesení, smyslem této úpravy je však umožnit účastníkům řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo změněno opravným usnesením způsobem, s nímž účastník řízení nesouhlasí. Jinými slovy, „smyslem nového běhu lhůty od

pokračování

doručení opravného usnesení totiž není poskytnout účastníkovi řízení novou možnost podat kasační stížnost proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu dopadu na původní rozhodnutí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2007 č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, č. 1177/2007 Sb. NSS). Usnesením č. j. 8 A 167/2017 - 124 městský soud opravil pouze formální náležitosti výroku napadeného rozsudku – adresu bydliště stěžovatele a označení žalované, a to k výslovné žádosti stěžovatele. Původní chyby v těchto náležitostech stěžovateli nijak nebránily podat proti rozsudku městského soudu řádnou kasační stížnost, o čemž nejlépe svědčí to, že stěžovatel tento opravný prostředek uplatnil a ještě předtím, než vůbec žádal o vydání opravného usnesení, jej řádně zdůvodnil. Nic naopak nenásvědčuje tomu, že by se stěžovatel zamýšlel bránit proti opravě rozsudku, spočívající ostatně toliko v opravě chyb v psaní. Řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu bylo řádně zahájeno již podáním „první“ kasační stížnosti, která byla k výzvě Nejvyššího správního soudu doplněna o všechny potřebné náležitosti, a nyní není žádný důvod, aby Nejvyšší správní soud stěžovatele znovu vyzýval k doplnění „druhé“ kasační stížnosti. Zároveň platí, že stěžovateli nic nebránilo jeho argumentaci v průběhu řízení doplňovat, neboť ve věci nenastala koncentrace ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Podle § 83 s. ř. s. je v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaným *správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah*. Toto ustanovení je třeba vykládat tak, že *„soud na základě tvrzení žalobce, eventuelně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem. Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného. Pokud žalobce i poté, co byl soudem upozorněn na jiný právní závěr soudu ohledně otázky, kdo má být v dané věci žalovaným, setrvá na svém původním náhledu na tuto otázku a neuzpůsobí patřičně označení žalovaného a návrh výroku rozhodnutí soudu [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], nemůže být jeho žalobě vyhověno“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2014 č. j. Nad 224/2014 - 53, č. 3196/2015 Sb. NSS).

[18] V projednávané věci dospěl městský soud k závěru, že původcem žalovaného zásahu (zrušení výběrového řízení na obsazení místa státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze) bylo Vrchní státní zastupitelství v Praze, nikoli žalovaná (vrchní státní zástupkyně v Praze). Nepostupoval však tak, jak mu ukládá citované usnesení rozšířeného senátu, tedy neseznámil stěžovatele se svým náhledem na věc a nevyzval jej k úpravě žaloby, nýbrž o žalobě bez dalšího věcně rozhodl. Nejvyšší správní soud se v tomto směru shoduje se stěžovatelem, že městský soud v tomto ohledu procesně pochybil. Na rozdíl od stěžovatele však dospěl k závěru, že jde o vadu, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to ze dvou důvodů.

[19] Za prvé, jak výstižně argumentovala žalovaná, povinnost soudu umožnit žalobci upravit zásahovou žalobu tak, aby byl žalován ten správní orgán, který je dle hmotného

práva původcem žalovaného zásahu, sleduje ochranu žalobců před ztrátou možnosti procesního úspěchu pro pouhé nesprávné označení žalovaného (srov. bod 47 usnesení rozšířeného senátu č. j. Nad 224/2014 - 53 *in fine*). K této situaci v projednávané věci nedošlo. Městský soud sice jako primární důvod zamítnutí žaloby uvedl nesprávné označení žalovaného správního orgánu, avšak i přesto žalobu věcně posoudil se závěrem, že i kdyby stěžovatel označil jako žalovaného Vrchní státní zastupitelství v Praze, nemohl by být úspěšný, neboť zrušení výběrového řízení na obsazení místa státního zástupce nebylo nezákonné. Tento postup zcela neodpovídá dispoziční zásadě ovládající správní soudnictví (žalobci by se mělo v zásadě dostat odpovědi jen na ty otázky, které položil), na druhou stranu však stěžovateli materiálně poskytl vyšší procesní standard, neboť městský soud vypořádal žalobu v podobě, v jaké ji stěžovatel podal, i v podobě, jakou dle názoru soudu (co do určení žalovaného) měla mít. Nejvyšší správní soud opět odkazuje na usnesení rozšířeného senátu č. j. Nad 224/2014 - 53, dle něhož je pro poskytnutí soudní ochrany „*podstatnější, aby bylo v první řadě označeno a najisto postaveno jednání veřejné správy, které je předmětem žaloby jednotlivce (jeho obsah, rozsah, důsledky aj.), a teprve sekundárně to, který její „úd“ je za takové jednání odpovědný (pokud vskutku k jednání podle skutkových zjištění učiněných soudem došlo).*“ Tento požadavek městský soud respektoval, neboť se zaměřil na podstatu stěžovatelem tvrzeného nezákonného zásahu, a jeho postup tak nemohl zkrátit stěžovatelova práva.

[20] Za druhé, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel – právní profesionál – ve svých podáních opakovaně uváděl, že za žalovanou považuje vrchní státní zástupkyni v Praze. Ve vyjádření zaslaném městskému soudu dne 18. dubna 2019 stěžovatel uvedl: „*Podle názoru žalobce je ve věci pasivně legitimovaná Vrchní státní zástupkyně v Praze a nikoliv Vrchní státní zastupitelství v Praze.*“ Při jednání stěžovatel v rámci přednesu žaloby s odkazem na pokyn Nejvyššího správního soudu městskému soudu zabývat se určením žalovaného správního orgánu (bod 27 rozsudku č. j. 6 As 199/2018 - 71) zopakoval, že za žalovanou považuje vrchní státní zástupkyni v Praze, vyjádřil se kriticky k tomu, že městský soud jako žalovaného při nařízení jednání označil Vrchní státní zastupitelství v Praze, a odkázal na příslušná ustanovení zákona o státním zastupitelství, z nichž žalovaný správní orgán dovozuje. Na názoru, že žalovanou má být vrchní státní zástupkyně v Praze, stěžovatel setrval i v kasační stížnosti, kdy již byl s náhledem městského soudu seznámen (viz výše bod [8]). Stěžovatel tedy měl v řízení prostor vyjádřit svůj názor na to, kdo má být žalovaným správním orgánem. Takovou situaci je třeba odlišit od případu, kdy by na první pohled nebylo určení žalovaného správního orgánu sporné a žalobce by se teprve z meritorního rozhodnutí dozvěděl, že dle názoru soudu podal žalobu proti nesprávnému orgánu (právě tomu má požadavek na poučení žalobce vyplývající z usnesení rozšířeného senátu č. j. Nad 224/2017 - 53 zabránit). I proto nepovažuje Nejvyšší správní soud absenci poučení stěžovatele o náhledu městského soudu na určení žalovaného za vadu způsobitou ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[21] Stěžovatel též namítal, po vyhlášení rozsudku upozornil senát městského soudu, že jej nepoučil o svém názoru na žalovaného, na což mu měla soudkyně zpravodajka odpovědět, že stěžovatele poučili. Toto tvrzení není možné ověřit, neboť zvukový záznam z jednání končí ve chvíli, kdy stěžovatel žádá o dodatečné odůvodnění rozhodnutí. Avšak, i pokud by se rozhovor odehrál tak, jak popisuje stěžovatel, došlo k němu až poté, co předseda senátu městského soudu prohlásil jednání za skončené, tedy až po vyhlášení

pokračování

rozsudku městského soudu, a tudíž jeho zákonnost nemohl nijak ovlivnit. Oproti ústně vyhlášenému odůvodnění přibýlo v písemném vyhotovení rozsudku městského soudu vysvětlení, proč nepovažoval za nutné stěžovatele poučit o svém odlišném náhledu na určení žalovaného. Tím městský soud fakticky vyhověl žádosti stěžovatele o dodatečné odůvodnění (byla-li podána tak, jak stěžovatel tvrdí). Navíc je zcela běžné, že je písemné vyhotovení odůvodnění rozhodnutí soudu podrobnější a propracovanější, než jak bylo vyhlášeno, takovou situaci nelze považovat za rozpor písemného vyhotovení s vyhlášeným rozhodnutím.

[22] Popsané jednání nezakládá ani podjatost soudkyně městského soudu Mgr. Jany Jurečkové. Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. je soudce vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jeho nepodjatosti, popřípadě pokud se podílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Pod žádnou z těchto okolností nelze stěžovatelovu námitku podřadit. Naopak, poslední věta citovaného ustanovení výslovně vylučuje postup soudce v řízení z množiny důvodů podjatosti soudce. Ze stejného důvodu nemůže být důvodem vyloučení Mgr. Jany Jurečkové ani to, že na počátku jednání neumožnila stěžovateli seznámit se s pověřením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, který v řízení vystupoval za žalovanou, a z povahy věci ani to, co se odehrálo po skončení jednání ve věci.

[23] V poslední námitce stěžovatel zpochybňuje závěr městského soudu, že pasivně legitimovaným mělo být Vrchní státní zastupitelství v Praze a nikoli žalovaná Vrchní státní zástupkyně v Praze. Činí tak však velmi obecně, tato námitka není prakticky nijak odůvodněna s výjimkou tvrzení, že vrchní státní zástupkyně v Praze je orgánem státní správy vrchního státního zastupitelství a „*argumentace Městského soudu v Praze, že vrchní státní zástupci jednají jménem vrchního státního zastupitelství, s otázkou věci nesouvisí.*“

[24] Nejvyšší správní soud zde připomíná, že míra precizace stížnostní argumentace do značené míry určuje, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím je argumentace obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. „*Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[25] Městský soud při určení původce žalovaného zásahu vyšel z § 13b odst. 2 zákona o státním zastupitelství, podle něhož *orgány správy státního zastupitelství jsou vedoucí státní zástupci a jejich náměstci; orgány správy státního zastupitelství jednají jménem státního zastupitelství v rozsahu, v jakém správu státního zastupitelství podle tohoto zákona vykonávají, a z § 13f odst. 1 písm. a) tohoto zákona, podle něhož vrchní státní zástupce vykonává správu vrchního státního zastupitelství tím, že zajišťuje jeho chod po stránce personální a organizační, zejména tím, že předkládá návrhy na obsazení vrchního státního zastupitelství státními zástupci, zajišťuje jeho řádné obsazení odbornými a dalšími zaměstnanci a vyřizuje personální věci státních zástupců.* Dovodil z nich, že žalovaná při vytváření podmínek pro řádný výkon působnosti Vrchního státního zastupitelství v Praze jednala jeho jménem, a zrušení

výběrového řízení je tedy přičitatelné Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze. Stěžovatel se s městským soudem podle všeho shoduje v tom, že žalovaná působila jako orgán státní správy Vrchního státního zastupitelství v Praze, avšak dovozuje z této okolnosti opak – tedy že žalovaná ve vztahu k výběrovému řízení jednala jako správní orgán. Nicméně stěžovatel proti argumentaci městského soudu staví pouze tvrzení, že tato argumentace „s otázkou věci nesouvisí“, což je prakticky neuchopitelná námitka. Lze na ni odpovědět jen tak, že městský soud vyšel z ustanovení, které je zařazeno do stejné části zákona o státní zastupitelství nazvané „působnost ministerstva a správa státního zastupitelství“, jako § 13f písm. a) tohoto zákona, jímž v řízení o žalobě argumentoval stěžovatel. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž není zřejmé, proč by tato argumentační linie neměla s postavením žalované souviset. Zatímco stěžovatel své přesvědčení o pasivní legitimaci žalované podle všeho staví jen na jednom z citovaných ustanovení, městský soud je vyložil ve vzájemné souvislosti, přičemž jeho úvaha je logická a dostatečně zdůvodněná. Vzhledem k absenci jakékoli argumentace stěžovatele v tomto směru nemůže Nejvyšší správní soud závěr městského soudu podrobit podrobnějšímu přezkumu, neboť by tím porušil dispoziční zásadu, která řízení o kasační stížnosti ovládá (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, protože ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu